

[Korsgaard.]

Før jeg gaar over til Erhvervsbeskatningen, vil jeg gerne sige nogle Ord om Beskatningen af Aktieselskaber og Kommanditister. Argumentationen for Aktieselskabsskattens Forhøjelse er noget af det svageste, jeg har læst. Jeg har Indtryk af, at efter at det er skrevet, er der kommet visse Lovændringer, og saa har man ikke villet slette det, man nu engang har skrevet, og saa føjer man blot noget til, som dog til en vis Grad viser, at man ved, at Lettelserne i Skatteloven af 1927 praktisk talt igen er forsvundet — det er jo det, de er.

Den Begrundelse, der her gives for Skattens Forhøjelse, har meget lidt med Livets Virkelighed at gøre. Man siger, at da den almindelige Forhøjelse af kommunal Beskatning er saa stor siden 1903, saa skal ogsaa Aktieselskabsskatten have en væsentlig Forhøjelse, fra de 3 pCt., som den blev sat til i 1903, til de 5 pCt., som man nu her foreslaar. Men dette Argument er jo ogsaa et højst besynderligt Argument; aabenbart ved den ene Haand inden for Maskineriet ikke, hvad den anden gør, ellers kunde man ikke komme med saadant noget taabeligt Pølsesnak, som dette er, saa vilde man dog vide, at Staten jo har plyndret Aktieselskaberne, og Staten vil naturligvis fortsætte dermed. Men det lader man, som om det ingenting er. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Det er ganske urigtigt!). Nej, Aktieselskabsskatten er siden 1903 forhøjet ganske kolossalt. De to Ting maa naturligvis holdes sammen, ligesom man ved al Skattelovgivning paa det samme Felt aldrig maa glemme, at foruden en Statsskat har man en kommunal Skat, respektive foruden en kommunal Skat har man en Statsskat.

Men, det maa jeg altsaa gentage, det kender Indenrigsministeren aabenbart ikke synderlig til. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Nej, det gør han nok ikke). Nej, og det forbavser mig saamænd i og for sig ikke; men det kan jo være, at han har lært af dette at tænke en Smule over det, hvis han overhovedet har Evne til at tænke.

Jeg maa altsaa mene, at naar man fastholder dette, at man i Forvejen har en kolossal Forhøjelse af Statsskatten, er det en Urimelighed, da der oven i Købet er Tale om en Dobbeltbeskatning — Aktieselskabsskatten er jo noget helt for sig, som kommer oven i noget andet, samtidig med at man f. Eks. ikke har en Brugsforningsskat —, at gøre det, man her gør. Man kan sige, at Kommunerne maaske faar

for lidt, det vil jeg i og for sig ikke protestere imod, men det kan rettes ved, at Staten tager noget mindre; den Vej var der jo. Men sammenlagt maa jeg paastaa, at Aktieselskaberne er særdeles rigeligt beskattede, og saa vist som Beskæftigelsen for mig er Hovedsagen — aabenbart er den det ikke for Indenrigsministeren —, saa begaar man stor Urigtighed ved saaledes at beskatte Aktieselskaberne ud over alle Grænser, hvad man ved enhver Lejlighed er tilbøjelig til.

Efter disse Bemærkninger om Aktieselskabsbeskatningen, som kunde trænge til endnu mange flere Bemærkninger, vender jeg mig med nogle faa Bemærkninger til Kommanditistbeskatningen gennem Erhvervsbeskatningen. Her maa jeg sige, at jeg tror virkelig, Indenrigsministeriet som saadant — det er jo altid Ministeriet, der faktisk maa være i ret høj Grad ansvarlig for, hvad der laves, fordi en Ministers Sagskundskab, som bekendt, overmaade sjælden er ret stor — har begaaet en Lapsus, for her bliver der Beskatning i saa mange Led, at jeg synes, det bliver helt urimeligt. Man beskatter efter Lovforslaget Kommanditisten, altsaa den, der er Medejjer, men er uden Ansvar ud over en vis Grænse, som erhvervsdrivende, og man tager yderligere Aktieselskabsskat af ham. At han saa ud over det har sin personlige Opholds-kommuneskat og har sin personlige Stats-skat, er jo ligetil. Jeg vilde dog tro, at Indenrigsministeriet maa kunne forstaa, at det er dog helt urimeligt, at han skal baade beskattes som erhvervsdrivende, altsaa som Kommanditist, og derefter gennem Kommunalstatsskat yderligere som Aktieselskab. Som Reglerne hidtil har været, er han blevet beskattet som Aktieselskab, og det forekommer mig, at dette er den rigtigste Regel at holde paa, idet hans Stilling i Virkeligheden fuldkommen svarer til Aktionærens.

Jeg gaar derefter over til Erhvervsbeskatningen, men forinden maa jeg tillade mig at forespørge den høje Formand, hvor mange Minutter jeg har tilbage at tale i; det plejer vi at spørge om ude ved Vælgermøderne, og det vil jeg tillade mig her ogsaa. (*Formanden*: Et saadant Spørgsmaal falder uden for Forretningsordenen). Naa, det falder uden for Forretningsordenen; det beklager jeg, for jeg ved ikke selv, hvor lang Tid jeg har tilbage.

Maa jeg saa om Erhvervs-skatten sige, at det, man først bør klare sig, det er: Hvad er det i Grunden, man vil gennem Erhvervsbeskatningen? Skal man tilstræbe,